

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyní JUDr. Šárkou Henzlovou ve věci

žalobkyně: V [redacted] P [redacted] narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Sokolem
sídlem Sokolská 1788/60, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

pro zaplacení 8 937 613 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se o částku 349 448 Kč zastavuje.
- II. Žaloba, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobkyni 8 588 165 Kč, se zamítá.
- III. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení ve výši 1 500 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku. .

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou ze dne 15. 9. 2022 domáhá proti žalované zaplacení újmy ve výši 8 937 613 Kč. Svou žalobu odůvodnila tím, že proti ní bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 6 trestní řízení pod spisovou značkou [redacted] které skončilo zprošťujícím rozsudkem. V důsledku tohoto nezákonně vedeného trestního stíhání vznikla žalobkyni majetková újma představující náklady vynaložené za obhajobu ve výši 363 363 Kč. Dále

v souvislosti s tímto trestním stíháním vznikla žalobkyni nemajetková újma ve výši 100 000 Kč. Tato částka se skládá z újmy, která vznikla žalobkyni samotným nezákonným trestním stíháním a dále žalobkyně žádá, aby žalovaná zaplatila za nemajetkovou újmu za dlouhotrvající trestní řízení, které trvalo více než 9 let, za toto nezákonně vedené trestní stíhání žalobkyně žádá částku 198 000 Kč. V rámci předběžného projednání nároku žalovaná vyplatila žalobkyni za nezákonně vedené trestní stíhání 1 500 000 Kč, 123 750 Kč za délku řízení a dále v průběhu řízení částku 349 448 Kč za obhajobu. Ohledně částky 349 448 Kč vzala žalobkyně žalobu zpět a soud dle ustanovení § 96 o.s.ř. řízení v této části zastavil. Nyní žalobkyně žádá z titulu nezákonného trestního stíhání 8 500 000 Kč, za dlouhotrvající řízení 74 250 Kč a za majetkovou újmu v podobě obhajobního zbývající částku 13 915 Kč.

2. Žalovaná uznala nárok žalobkyně, co do základu, dále nesouhlasila se žalobou o zaplacení další náhrady za nezákonně vedené trestní stíhání. Přiznanou a již vyplacenou částku 1 623 750 Kč považuje za dostatečnou náhradu nemajetkové újmy, která byla žalobkyni trestním stíháním a jeho délkou (9 let a 3 měsíce) způsobena. Dále zaplatila za obhajobu částku Kč 349 448, tj. o Kč 13 915 méně, než žalobkyně požadovala.
3. Žalobkyně uplatnila svůj nárok u žalované žádostí o předběžné projednání nároku ve smyslu ustanovení § 14 a § 15 zákona č. 82/1992 sb. a to dne 25. 3. 2022 žalovaná se žalobkyni za nezákonně vedené trestní stíhání omluvila a vyplatila jí finanční satisfakci ve výši 1 500 000 Kč. Za dlouhotrvající řízení vyplatila částku 123 750 Kč. Dále sdělila žalobkyni, že ohledně majetkové újmy je třeba, aby doložila, že skutečně náklady za obhajobu zaplatila, což žalobkyně učinila, avšak až po podání žaloby v důsledku čehož žalovaná zaplatila žalobkyni částku 349 448 Kč s tím, že nezaplatila za tyto úkony: stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání celý úkon, nýbrž proplatila poloviční částku, za doplnění stížnosti, s odůvodněním, že tento úkon měl být součástí samotné stížnosti, dále za úkon ze dne 16. 8. 2012 označený jako sepis žádosti o přezkum postupu PČR, za úkon ze dne 30. 8. 2012 označený jako sepis žádosti o dohled, za úkon ze dne 25. 3. 2013, označený jako jak sepis žádosti o přezkum, za úkon ze dne 16. 4. 2013 označený jako sepis návrhu na výkon dohledu ve věci odepření práva nahlédnout do spisu, za úkon ze dne 5. 9. 2013 označený jako sepis stížnosti do usnesení o vyloučení osoby z provedení úkonu, za úkon ze dne 10. 3. 2014 označený jako se přepis žádosti o přezkum úkonu ze dne 15. 10. 2014, za úkon ze dne 13. 1. 2015 označený jako návrh na zastavení trestního stíhání, za úkon ze dne 8. 9. 2016, návrh na zastavení trestního stíhání, za úkon ze dne 6. 10. 2016 sepis stížnosti do usnesení přiznal pouze poloviční částku, za doplnění stížnosti ze dne 20. 9. 2013 a doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 16. 3. 2015 a doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 7. 12. 2015 nezaplatila žádný úkon, neboť tyto úkony nelze považovat za samostatné úkony, ale toliko doplnění samotného úkonu již uhrazeného.
4. Soud má prokázán tento průběh řízení vedeného u *Obvodního soudu pro Prahu 6 pod spisovou značkou* [redacted] proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání usnesením ze dne 13. 7. 2012, které jí bylo doručeno 18. 7. 2012, žalobkyně byla obviněna pro trestní čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. c) trestního zákona a porušování povinností při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, odst. 3 trestního zákona, neboť na základě dosud zjištěných skutečností je odůvodněn závěr, že [redacted]

Žalobkyně byla ve věci zastoupena JUDr. Tomášem Sokolem na základě plné moci.

Do usnesení o zahájení trestního stíhání byla podána stížnost, která byla doplněna 27. 7. 2012. Usnesením ze dne 21. 8. 2012 byla zamítnuta stížnost obviněného S. [redacted] proti zahájení trestního stíhání. Dne 6. 8. 2012 nahlíží právní zástupce žalobkyně do spisu a 21. 8.

2012 je podán návrh na přezkoumání postupu policejního orgánu. Dne 26. 8. 2012 došlo k odmítnutí žádosti a je podána námitka podjatosti policejního orgánu. Dne 29. 8. 2013 bylo vydáno usnesení o nevykloučení policejního orgánu z trestního řízení. Dne 5. 9. 2013 podal obhájce žalobkyně do usnesení ze dne 29. 8. 2013 stížnost, kterou 27. 9. 2013 odůvodnil a dne 4. 10. 2013 bylo o této stížnosti rozhodnuto. V průběhu roku 2012 a 2013 se konaly výslechy svědků. Dne 9. 9. 2013 bylo podáno oznámení o možném správním deliktu proti obviněné V. P. Dne 20. 10. 2014 byl přezkoumán postup policejního orgánu na základě žádosti. Dne 29. 8. 2012 se připojilo Ministerstvo obrany s nárokem na náhradu škody, ve věci byly zadány znalecké posudky, které byly dále vyhodnocovány a to v průběhu roku 2014, v roce 2013 byla podána žádost na odborné vyjádření, 30. 11. 2012 byla podána žádost o právní pomoc ve Španělsku 12. 11. 2013 do Španělska a do Polska, 3. 12. 2012 byla podána žádost o provedení úkonu trestního řízení v zahraničí a to v Portugalsku, žádost o právní pomoc byla zaslána do Finska a na Slovensko, dne 27. 2. 2015 byl podán návrh na podání obžaloby, dále byla podána obžaloba dne 14. 12. 2015, dne 5. 11. 2016 se konalo neveřejné zasedání, následně bylo vydáno usnesení, dne 26. 2. 2016 se konalo další neveřejné zasedání, bylo vydáno usnesení na základě stížnosti Vrchního státního zastupitelství byla věc předložena odvolacímu soudu Městskému soudu v Praze, který zasedal 13. 4. 2016, vynesl usnesení, dále byl podán podnět k podání stížnosti pro porušení zákona, dále byly vypracovány a předloženy znalecké posudky a odborné vyjádření, obhájce žalobkyně podal návrh na zastavení trestního stíhání, dne 16. 9. 2016 se konalo neveřejné zasedání, dne 16. 9. 2016 bylo vydáno usnesení o vrácení věci k došetření, dále byla podána stížnost Vrchního státního zastupitelství i obžalované a Městský soud v Praze 4. 1. 2017 rozhodl o stížnosti, dne 16. 5. 2017 se konalo hlavní líčení, další hlavní líčení se konala 17. 10. 2017, 19. 12. 2017, 27. 2. 2018 a 9. 5. 2018, 4. 9. 2018, 13. 11. 2018, 8. 1. 2019, 12. 3. 2019, 7. 5. 2019, 13. 8. 2019, 1. 10. 2019, 19. 11. 2019, 10. 12. 2019, 10. 6. 2020, 29. 7. 2020, 16. 10. 2020 byl vydán zprošťující rozsudek, proti kterému byla podána stížnost, věc byla předložena odvolacímu soudu, který zamítl odvolání státního zástupce dne 13. 10. 2021, dne 16. 10. 2020 vydal Obvodní soud pro Prahu 6 zprošťující rozsudek, který čítal 120 stran s tím, že byly popsány a odůvodněny důkazy, které byly provedeny, znalecké posudky, odborná vyjádření, výslechy svědků listinné důkazy. Žalobkyně spolu s dalším spoluobviněným byli zproštěni obžaloby v celém rozsahu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byli stíháni, odvolací soud poté uvedl, že obžalovaní neporušili své povinnosti a jejich jednáním ani nedošlo ke vzniku škody, označil konstrukci obžaloby za neudržitelnou až absurdní. Odvolací soud nedovodil u žalobkyně ani hrubou nedbalost v jejím jednání. Jestliže nebylo shledáno porušení povinností při realizaci zakázky na nákup transportního letounu, tedy nemohlo být shledáno ani naplnění jakékoliv skutkové podstaty trestného činu. V jednání obžalovaných nebylo shledáno žádné pochybení, které by mohlo založit jejich trestní odpovědnost. A v důsledku nákupu letounu nebyl zjištěn ani vznik škody. Tedy po provedeném dokazování bylo prokázáno, že se nestal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni a z toho důvodu soud 1. stupně stejně tak jako druhého stupně rozhodl o zproštění obou obžalovaných obžaloby. Konečné rozhodnutí ve věci nabylo právní moci dne 13. 10. 2021. Celkem řízení trvalo 9 let a 3 měsíce (od 18. 7. 2012 do 13. 10. 2021).

5. Soud má prokázáno, že v souvislosti s tímto trestním stíháním byl podán podnět pro spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 sb. o ochraně osobních údajů, tím že prostřednictvím webových stránek umístěných na internetové adrese nechala dne 13. 8. 2013 zveřejnit kopie protokolu o výsleších svědků a spoluobviněného, nakonec bylo rozhodnuto Úřadem pro ochranu osobních údajů, že rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 29. 10. 2013 se zrušuje a řízení se zastavuje a to dne 27. 9. 2018.

6. Soud má prokázáno, že se celá trestní věc byla silně medializována, k tomu právní zástupce žalobkyně předložil internetové zprávy, to, že věc byla medializována jak prostřednictvím televizních zpráv, tak prostřednictvím tisku není mezi účastníky ani sporné.
7. Z lékařské zprávy ze dne 11. 3. 2022 má soud prokázáno, že se zdravotní stav žalobkyně v důsledku zdlouhavého soudního procesu postupně zhoršoval, trpěla a trpí nespavostí, [REDAKCE] projevující se esenciálním třesem, poruchou příjmu potravy a stavů depresivního ladění. V průběhu předchozích let došlo k potřebě sociální izolace, která do určité míry ještě přetrvává.
8. Soud má prokázáno, že žalobkyně zaplatila za obhajobu částku 363 363 Kč. Mezi účastníky je nesporné, že obhájce žalobkyně učinil úkony, které byly předmětem předběžného projednání nároku, tyto úkony byly žalovanou odsouhlaseny, kromě již výše uvedených úkonů resp. ohledně výše za tyto vykonané úkony. Vzhledem k tomu, že řízení bylo o částku, která byla žalobkyni v průběhu řízení vyplacena, zastaveno, soud se bude zabývat pouze „nevyplacenými úkony“, tj. spornými úkony.
9. Po právní stránce soud posoudil věc následujícím způsobem: podle ustanovení § 1 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ustanovení § 2 zákona se odpovědnost za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit. Podle ustanovení § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ustanovení § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem (o.z.). Podle ustanovení § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ustanovení § 31a odst. 3 zákona v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3. nebo § 22 odst. 1 věty 2. a 3., přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení, e) významu předmětu řízení pro poškozeného. V daném případě soud postupoval podle občanského zákoníku účinného v době kdy, bylo zahájeno trestní stíhání, což je zákon č. 40/1964 sb. a to v případě nároku na náhradu škody, podle kterého se dle ustanovení § 442 odst. 1 hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle odst. 2 škoda se

hradí v penězích; požádá-li však o to poškozený a je-li to možné a účelné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu.

10. **K jednotlivým nárokům: 1) obhajné** – při stanovení výše náhrady za obhajobu v testní věci vycházel z ustanovení § 10 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 sb., advokátní tarif ve spojení s ustanovením § 7 bodu 5 vyhl. částku 2 300 Kč a dle § 13 300 Kč za úkon. Žalovaná zaplatila náhradu majetkové újmy ve výši **349 200 Kč** a částka 13 915 Kč za níže uvedené úkony nebyla zaplacená. Žalovaná nezaplatila za stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, v tomto případě ze dne 19. 7. 2012 náleží podle § 11 odst. 2 písm. d) vyhlášky náleží za tento úkon náhrada pouze v poloviční výši, tedy 1 150 Kč + 300 Kč režijní paušál. Doplnění stížnosti ze dne 27. 7. 2012 pak nelze posuzovat jako samostatný úkon neboť stížnost měla obsahovat veškeré náležitosti a tvrzení, čili doplnění stížnosti je pouze další úkon, který již není účelně vynaložený, proto soud za tento úkon nepřiznal žádnou odměnu ani režijní paušál. Za úkon ze dne 16. 8. 2012 – sepis žádosti o přezkum postupu Policie ČR soud přiznal podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu půl úkon + 350 Kč režijní paušál. Za úkon ze dne 30. 8. 2012 – sepis žádosti o dohled přiznal soud za půl úkon podle § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu za úkon dne 25. 3. 2013 - žádost o přezkum, poloviční úkon + 1x režijní paušál podle § odst. 2 písm. d) ve spojení s ustanovením § 13 advokátního tarifu. Za úkon dne 16. 4. 2013 – návrh na výkon dohledu ve věci odepření práva nahlédnout do spisu, náhrada za poloviční úkon dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu, za úkon dne 5. 9. 2013 - stížnost do usnesení o vyloučení plk. Mázánka, za poloviční úkon dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) za úkon ze dne 10. 3. 2014 – žádost o přezkum, poloviční úkon dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) za úkon dne 15. 10. 2014, žádost o přezkum postupu policejního orgánu za půl úkon dle § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu, za úkon dne 30. 1. 2015 – návrh na zastavení trestního stíhání, za poloviční úkon dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu, za úkon 8. 9. 2016 – návrh na zastavení trestního stíhání, poloviční úkon dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d), za úkon ze dne 6. 10. 2016 – stížnost do usnesení OSP Praha 6, poloviční úkon dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu + 300 Kč za poloviční úkon dle ustanovení § 13 advokátního tarifu. Soud nepřiznal úkon doplnění stížnosti ze dne 20. 9. 2013 a doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 16. 3. 2015 spolu s doplněním návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 7. 12. 2015, neboť byl přiznán úkon za samotnou stížnost, za samotný návrh na zastavení trestního stíhání a to za půl úkon, čili doplnění stížnosti je pouze úkonem navíc, který měl být již součástí prvotní stížnosti nebo prvotního návrhu, na tento úkon poté nemá žalobkyně nárok, čili není účelně vynaloženým nákladem. Na základě výše uvedeného odůvodnění se tak soud ztotožnil s výpočtem a úhradou, kterou provedla žalovaná ohledně nároku žalobkyně na úhradu nákladů obžaloby. Na základě tohoto odůvodnění pak soud žalobkyni nepřiznal další částku 13 915 Kč a v této části soud žalobu zamítl.
11. K dalšímu nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy za **2) dlouhotrvající trestní stíhání**: soud zjistil, že řízení ve vztahu k žalobkyni trvalo od 18. 7. 2012 tj. ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o zahájení trestního stíhání do 13. 10. 2021 tj. do doby pravomocného skončení trestní věci, tedy 9 let a 3 měsíce. Soud určil zadostiučinění 15 000 Kč za 1 rok trestního stíhání s tím, že za prvé 2 roky v poloviční výši a vyčíslil tak základní částku 123 750 Kč. Žalobkyně žádala, aby soud přiznal vyšší částku, 22 000 Kč za 1 rok dlouhotrvajícího řízení s odkazem na vysokou míru inflace a k tomu předložila i statistické údaje. Soud v případě stanovení výše odškodnění za dlouhotrvající řízení vychází z výše, kterou přiznává Evropský soud pro lidská práva, a to takovou, jakou přiznával v minulosti. Soud dále posuzoval řízení s odkazem na kritéria stanovená v § 31a odst. 3 zákona a přihlédl k celkové délce řízení, kterou označil za nepřiměřeně dlouhou, z tohoto důvodu přistoupil k přiznání

zadosti učinění v penězích a z tohoto důvodu již základní částku nijak nenavýšoval. Dále se soud zabýval složitostí řízení. Řízení bylo do značné míry složité a to s ohledem na dokazování, kdy bylo vypracováno více znaleckých posudků, musely být posouzeny listinné důkazy a bylo vyslýcháno množství svědků, jejich svědecké výpovědi musely být zhodnoceny, dále byly získány listinné důkazy, odborná vyjádření, bylo třeba podat dožadání do ciziny do mnoha států Evropy, řízení tedy bylo do značné míry složité a z tohoto důvodu zvyšuje soud základní částku o 20 %. Žalobkyně nijak nepřispěla svým jednáním k délce řízení, napomáhala orgánům činných v trestním řízení, již od počátku se snažila předložit důkazy směřující k její nevině. Z tohoto důvodu však soud základní částku nezvyšuje ani nesnižuje. Za postup orgánu veřejné moci během řízení soud zvýšil základní částku o 10 %, neboť zjistil, průtah v postupu soudu po podání obžaloby do nařízení 1. hlavního líčení, kdy uplynula značná doba (od 14. 12. 2015 do 16. 5. 2017). Judikatura spojuje s trestním řízením zvýšený význam pro obžalované, jako účastníky řízení. Za význam předmětu řízení pro žalobkyni soud zvýšil základní částku „jen“ o 10 % a to s ohledem na to, že délka řízení byla také zohledněna při samotném odškodnění za trestní stíhání. Základní částku 123 750 Kč zvýšil o 20 % a současně o 20 % snížil, čili výslednou částku 123 750 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná tuto částku **123 750 Kč** v rámci předběžného projednání nároku žalobkyni vyplatila, soud žalobu o zaplacení další požadované částky 74 250 Kč zamítl.

12. K dalšímu nároku na náhradu nemajetkové újmy **3) za samotné trestní stíhání** soud postupoval podle ustanovení § 7 a § 8 zákona při zhodnocení povahy trestní věci a délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozené. Žalobkyně byla obviněna z trestného činu, pro trestní čin porušování povinnosti při správě cizího majetku, žalobkyni hrozil vysoký trest s ohledem na značnou výši škody, která jí byla přičítána k náhradě, s tímto charakterem trestní činnosti není spojen důsledek takového odsouzení ze strany společnosti, jako je tomu u násilných trestných činů nebo u trestných činů proti životu a zdraví, avšak s ohledem na hrozící vysoký trest a značnou škodu, která s tím byla spojena jde o závažný trestný čin a z tohoto důvodu se žalobkyně mohla důvodně obávat vysokého trestu a povinnosti zaplatit značnou škodu. Délka trestního stíhání byla neúměrně dlouhá poznamenaná také nepružným postupem orgánů činných v trestním řízení především po podání obžaloby u soudu, bylo to také dlouhotrvající trestní stíhání, které nakonec u žalobkyně způsobilo zdravotní problémy, kdy z lékařské zprávy se podává, že v důsledku zdlouhavého soudního procesu se postupně zdravotní stav zhoršoval a z této zprávy lze usoudit, že pokud by trestní řízení trvalo přiměřenou dobu, podstatně kratší, nemusely by být důsledky poškození zdraví tak devastující pro žalobkyni. V neposlední řadě pak soud zhodnotil následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře poškozené a dospěl k závěru, že tyto následky byly velmi významné pro žalobkyni, která již poté, kdy došlo k zahájení trestního stíhání a v průběhu trestního stíhání nemohla pokračovat ve svém politickém životě, ztratila chuť nejen pohybovat se v politice a kandidovat na vysoká místa v politice, v důsledku trestního stíhání se tak podstatně zhoršil její osobní život, neboť postupně se u ní projevovaly psychické poruchy, které měly vliv i na fyzickou stránku osobnosti žalobkyně, začalo to nespavostí, třesem, poruchou příjmu potravy až to dospělo do stavu depresivní nálady. Žalobkyně se poté začala stranit lidem, co do té doby naopak převládalo, byla osobou veřejně činnou, obklopenou mnoha lidmi.
13. Žalobkyně vylíčila dopady trestního stíhání v její osobnostní sféře, žalobkyně byla vystavena závažnému obvinění z majetkového deliktu, jímž měla být státu způsobena škoda přibližně 800 000 000 Kč, její trestní stíhání bylo předmětem rozsáhlé pozornosti médií, bylo spekulováno o různých aspektech trestního stíhání a také o míře viny žalobkyně, žalobkyně tak byla zcela společensky dehonestována. Její případ byl opakovaně probírán v médiích a na žalobkyni bylo veřejně pohlíženo jako na osobu, která se s velkou pravděpodobností

dopustila závažného trestného činu. Žalobkyně se snažila dokázat svou nevinu, že neexistují žádné skutečnosti a důkazy, na základě kterých by se mohla dopustit trestného činu, v důsledku toho také byla nařčena z porušení práva na ochranu osobních údajů, věc byla rozhodována Úřadem pro ochranu osobních údajů Nejvyšším správním soudem, krajským soudem. To, že řízení bylo vykonstruováno, dokonce potvrdil i odvolací soud, Vrchní soud v Praze. Žalobkyně byla veřejně dehonestována, to zásadním způsobem ovlivnilo její veřejný život, do té byla žalobkyně společensky velmi angažována, čehož se poté musela v důsledku trestního stíhání zcela vzdát. Chtěla svou veřejnou službu vykonávat dobře a především slušně, v zájmu občanů a posléze i voličů, byla tak přesvědčena, že funkci vykonává svědomitě a dobře, také si zakládala na své profesionalitě a chovala se tak, aby její okolí, voliči i další osoby, mohly mít jistotu, že pokud jí dali důvěru a to opakovaně, že svůj úřad za peníze daňových poplatníků vykonává řádně a zodpovědně. Tento obraz však žalobkyně zcela ztratila a to v důsledku tohoto trestního stíhání, i když od počátku byla přesvědčena o své nevině, velmi těžce nesla, že se její morální kredit v očích veřejnosti zpochybňuje. Toto vše mělo dopad na psychiku žalobkyně. Zdravotní stav žalobkyně se zhoršil, až byl velmi vážný a vyhlídky na jeho výrazné zlepšení, či uzdravení jsou prakticky vyloučené. Dopady trestního stíhání v osobnostní sféře žalobkyně vzal soud za prokázané jak z listin tak z toho, co vyšlo v řízení najevo, kdy trestní stíhání mělo nezanedbatelný vliv na profesní postavení žalobkyně jako političky a veřejně činné osoby, o trestním stíhání žalobkyně se dozvěděla celá republika, čímž došlo k poškození její dobré pověsti. Lze tedy na základě uvedeného uzavřít, že žalobkyni vznikla nejen určitá újma ztotožnitelná se subjektivními pocity frustrace a beznaděje, ale i újma objektivizovaná, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobkyně. Jakkoliv žalobkyně nebyla v průběhu trestního stíhání omezena na osobní svobodě, tak i jejímu trestnímu stíhání se dostalo rozsáhlé celostátní mediální publicity, informace o vedení trestního stíhání se dostala do celostátního povědomí a žalobkyně jako osoba veřejně činná na jednom z nejvyšších míst v politickém životě, čelila zhoršení zdravotního vztahu, zásadní změně dosavadního života. Žalobkyně nebyla nikdy v minulosti trestně stíhána. Trestní stíhání mělo výrazný vliv na zdravotní (psychický) stav žalobkyně a tudíž na celý její profesní i soukromí život. S ohledem na právě uvedené, dospěl soud k závěru, že žalobkyni nemajetková újma, spočívající v zásahu do jejích osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla a adekvátním odškodněním této újmy se poté s přihlédnutím k její intenzitě jeví soudu být částka, kterou žalovaná vyplatila již v rámci předběžného projednání nároku **1 500 000 Kč**. Za samotné trestní stíhání částka 1 000 000 Kč, dále za poškození zdraví částka 300 000 Kč a 200 000 Kč za to, že řízení trvalo dlouhou dobu na to, že od samého počátku mělo být zřejmé jak orgánům činným v trestním řízení v přípravné fázi tak po podání soudu 1. stupně, že řízení je nedůvodné a měla být chráněna především práva žalobkyně na rychlý a spravedlivý proces, což se v tomto řízení nestalo.

14. Soud ze své praxe poukazuje na některé případy, které by mohly být srovnatelné s případem žalobkyně: např. u zdejšího soudu byla projednávána věc pod spisovou značkou [REDAKCE] [REDAKCE] kdy poškozený, v pozici úřední osoby, v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním a ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE] obdržel odškodnění ve výši 1 021 250 Kč, v daném posuzovaném řízení došlo také u poškozeného k nevratnému zásahu do jeho politické kariéry jako senátora a kdy trestní stíhání trvalo 5 let a 3 měsíce, hrozil trest odnětí svobody 2 až 8 let.
15. Dalším rozhodnutím, kde soud posuzoval dopady trestního stíhání do života poškozených osob, bylo rozhodnutí ve věci [REDAKCE] [REDAKCE] dy byli poškození vysocí vojenští představitelé, v obou případech se jednalo o generály na sklonku profesního života, v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním poškození a oběma byla poskytnuta finanční náhrada ve výši 1 000 000 Kč, tam poškození byli však pravomocně odsouzeni,

avšak jejich trestní stíhání netrvalo dlouhou dobu, jako u žalobkyně. Pouze pro srovnání případu žalobkyně s jiným poškozeným, který však byl pravomocně odsouzen za trestný čin, který nespáchal, kdy v době zahájení trestního stíhání tam poškozený byl ■■■ letým studentem, kdy byl pravomocně odsouzen a byl povinen k náhradě škody, kterou musel v důsledku toho platit, musel tedy rezignovat na další studium a začít pracovat, již od samého počátku mu výrazně zasáhlo do života a mělo a má fatální následky v podobě toho, že poškozený již dále nebude studovat a musí se spokojit s tím, čeho do té doby ve svých studiích dosáhl, trestní stíhání pak poškozeného včetně pravomocného odsouzení trvalo 13 let, poškozenému byla vyplacena částka zadostiučinění, soudy obou stupňů přiznaly poškozenému částku cca 1 100 000 Kč. U tohoto poškozeného se nejednalo o veřejně známou osobu, která měla za sebou profesní úspěšný život, avšak v důsledku trestního stíhání nemohl dále studovat a připravovat se na budoucí povolání, nýbrž musel pracovat, aby splatil škodu, kterou byl v souvislosti s uloženým trestem povinen uhradit. Ztratil možnost ucházet se o lepší pracovní místo a ztratil roky svého života, kdy dospěl a měl se připravit na svůj budoucí život a na místo toho splácel škodu, kterou nezavinil.

16. Soud má na paměti, že žádné finanční odškodnění nemůže žalobkyni vrátit její roky života, které musela prožít v souvislosti s trestním stíháním. Pro účely zadostiučinění je však třeba, aby soud porovnal újmu žalobkyně s újmou ostatních poškozených a stanovil tak slušnou náhradu za takto „nezákonně“ vedené trestní stíhání. Vzhledem k tomu, že žalovaná zaplatila žalobkyni částku 1 500 000 v rámci předběžného projednání nároku, soud považuje tuto částku za dostatečnou a to v porovnání s ostatními poškozenými, které zdejší soud odškodnil.
17. Na základě výše uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
18. Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval dle ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř. a ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal zcela úspěšně žalované plnou náhradu nákladů řízení, když žaloba byla zamítnuta pro 2 nároky a řízení bylo zastaveno z důvodu, že žalovaná po podání žaloby vyplatila žalovanou částku ohledně nároku na náhradu majetkové újmy za obhajné, avšak pouze z toho důvodu, že žalobkyně nedoložila vznik škody, poté kdy žalobkyně svůj nárok doložila, žalovaná ihned vyplatila peněžní prostředky, proto řízení muselo být zastaveno pro chování žalobkyně. Náklady řízení představují 5× paušální částku 300 Kč, vyjádření k žalobě, 2× přípravu na ústní jednání a 2× účast při ústním jednání dle ustanovení § 151 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je odvolání přípustné do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu k Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Pokud nebude žalobkyně dobrovolně plnit, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze nařídit soudní výkon nebo exekuci.

V Praze dne 30. března 2023

JUDr. Šárka Henzlová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Daniel Hůzl